

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 2671/19
Дана 03.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Миланом Ивановићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Горан Каличанин, адвокат из Крушевца, Чолак Антина 44/8, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 430-04-00025/2018-39 од 11.01.2019.године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 03.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац број 430-04-00025/2018-39 од 11.01.2019.године, и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, да тужиоцу А.А. из ..., плати трошкове управног спора у износу од 11.075,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија-Пореске управе, Филијале Крушевац број 052-431-02-ОЕ015/2017-07 од 15.11.2017.године, којим се тужиоцу утврђује

укупан износ пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход за период од 01.01.2015.године до 31.08.2015.године у износу од 168.540,00 динара, према основици-паушално утврђеном приходу за наведени период у износу од 1.685.409,76 динара, и налаже да овако утврђену обавезу плати у року од 15 дана од дана достављања решења, на назначени рачун јавних прихода, под предњом принудног извршења.

У тужби поднетој овом суду, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је у ожалбеном решењу очигледно погрешно примењено материјално право, јер порези и доприноси потичу из 2015.године, када је важила Уредба о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности („Службени гласник РС“, бр. 65/01...135/14), која у члану 5. став 2. јасно прописује да предузетницима којима је повећана полазна основица за утврђивање висине паушалног прихода из става 1. овог члана, у првој години примене повећане полазне основице паушални приход се у односу на паушални приход за претходну годину може увећати највише до 10%. Истиче да је наведена одредба уредбе измењена 2017.године, али измене не могу важити ретроактивно, јер је то изричито забрањено чланом 197. Устава, који ни под каквим условима не дозвољава ретроактивно дејство аката нижих од закона. Сматра да су у конкретном случају, првостепени и тужени орган на правни однос из 2015.године применили право које у то време није постојало, што представља отворено кршење уставних норми. Истиче да се незаконитост оспореног решења оглада и у томе што тужени орган код оцене навода жалбе да порески орган ничим није документовао одсуство конкуренције као разлог за увећање пореза, наводи да је тужилац био дужан да доказује своје тврдње, чиме се тужилац тера да доказује негативне чињенице, што је у колизији са фер суђењем. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац број 430-04-00025/2018-39 од 11.01.2019.године и Министарства финансија-Пореске управе, Филијале Крушевац број 052-431-02-ОЕ015/2017-07 од 15.11.2017. године. Тражи трошкове спора, и то за састав тужбе 16.500,00 динара, таксу на тужбу и друге таксе које суд одреди и таксу на жалбу у пореском поступку у износу од 460,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета органа произлази да је решењем Министарства финансија-Пореске управе, Филијале Крушевац број 052-431-02-ОЕ015/2017-07 од 15.11.2017.године, тужиоцу на основу података из пореске пријаве, односно измењене пореске пријаве, критеријума прописаних чланом 41. Закона о порезу на доходак

грађања („Службени гласник РС“, бр. 24/01...112/15) и Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности („Службени гласник РС“, бр. 65/01...98/17), утврђен порез на на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђен приход за период 01.01.2015.-31.08.2015.године, у износу од 168.540,96 динара.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, с обзиром на утврђено чињенично стање у првостепеном поступку и заузето правно становиште туженог органа.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16), који се сходно примењује на основу члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, бр.80/2002...30/18) прописано је да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Образложење садржи и разлоге због којих је орган одступио од решења која је раније доносио у истим или сличним управним стварима. Ако је одлучено по слободној оцени, образложење садржи и пропис који орган овлашћује на то, разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама и с којим циљем је применио овлашћење да одлучује по слободној оцени. Ако жалба не одлаже извршење решења, образложење садржи и позивање на закон који то предвиђа.

По оцени Управног суда, разлози дати у образложењу оспореног решења не могу се прихватити као правилни и на закону засновани. Ово стога што је, имајући у виду садржину образложења ожалбеног решења, првостепени орган доношењем ожалбеног решења учинио повреду члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, коју тужени орган није санкционисао по члану 152. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, па је он учинио повреду наведеног члана. Ово из разлога што образложење ожалбеног решења садржи само прописе на основу којих је донето ожалбено решење, а не садржи чињенично стање и доказе на основу којих је чињенично стање утврђено, како то наводи тужени орган у образложењу оспореног решења.

Поред наведеног, у списима предмета органа, достављеним уз одговор на тужбу, не налази се пореска пријава, односно измењена пореска пријава, на основу чијих података је, између осталог, према наводима образложења ожалбеног решења донето ожалбено решење.

У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора у укупном износу од 11.075,00 динара, и то за састав тужбе износ од 9.000,00 динара по тарифном броју 42. став 1. у вези тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12...37/21) и судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду 1.685,00 динара, по ТТ, и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није досудио тужиоцу трошкове управног спора за разлику до опредељених 16.500,00 динара за састав тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом, као и трошкове таксе на жалбу у пореском поступку, јер су то трошкови управног поступка, а не управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.11.2021. године, I-2 У 2671/19

Записничар
Милан Ивановић, с.р.

Председник већа - судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС